

B L E J K K R A U Č

PAJNS

Preveo
Goran Skrobonja

■ Laguna ■

Naslov originala

Blake Crouch

PINES

Copyright © 2012 by Blake Crouch

Translation Copyright © 2014 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

PAJNS

Prvo poglavlje

Došao je k sebi ležeći na leđima dok mu je sunce obasjavalo lice, a u blizini se čuo žubor tekuće vode. Osećao je blistavo tištanje u optičkom nervu, i stalno, bezbolno pulsiranje u dnu lobanje – daleku grmljavinu nastupajuće migrene. Okrenuo se na bok i odgurnuo u sedeći položaj, da bi spustio glavu između kolena. Naslutio je nestabilnost sveta mnogo pre nego što je otvorio oči, kao da mu je osa bila oslobođena i puštena da se klati. Prvi duboki udisaj mu je doneo bol nalik na zariveni čelični klin između rebara visoko u levom boku, ali on je zastenjao dok je to savladavao i primorao sebe da otvori oči. Levo oko mu je bilo sigurno gadno otečeno, zato što mu se činilo da zuri kroz prorez.

Najzelenija trava koju je ikada video – šuma dugačkih, mekih vlati – spuštala se do obale. Voda je bila bistra i brzo je tekla između stenja koje je štrčalo iz kanala. S druge

strane reke, litica se uzdizala preko trista metara uvis. Borovi su rasli u šumarcima duž rubova, a vazduh je bio ispunjen njihovim mirisom i slašću tekuće vode.

Imao je na sebi crne pantalone i crni sako sa košuljom, a njen beli pamuk bio je isprskan krvlju. Crna kravata mu je visila o krajnje labavo vezanom čvoru oko kragne.

Pri prvom pokušaju da ustane, kolena su mu zaklecala i on je seo dovoljno jako da oseti vibracije vrelog bola u grudnom košu. U drugom pokušaju je uspeo, i shvatio da se klati, ali ipak stoji, dok mu je tle pod nogama bilo kao paluba broda na nemirnom moru. Polako se okrenuo, povukavši i raširivši stopala kako bi zadržao ravnotežu.

Sa rekom iza sebe, stajao je na ivici otvorene poljane. Na drugoj strani, metalne površine ljuljaški i tobogana svetlucale su pod jakim podnevnim suncem.

Unaokolo ni žive duše.

Iza parka je ugledao viktorijanske kuće i, nešto dalje, građevine glavne ulice. Varoš u promeru nije imala više jednog i po kilometra, i nalazila se usred kamenog amfiteatra, okružena liticama koje su se uzdizale najmanje hiljadu metara sa svake strane, sačinjene od stenja prošaranog crvenim prugama. U najvišim, zasenčenim planinskim udubljenjima zadržali su se džepovi snega, ali tu, u dolini, bilo je toplo, a nebo gore tamnoplavo kao kobalt, bez oblaka.

On proverio šta ima u džepovima pantalone, a potom i u sakou s jednim džepom na grudima.

Nije bilo novčanika. Ni štosu novčanica. Ni lične karte. Ni ključeva. Ni telefona.

Našao je samo mali perorez u jednom unutrašnjem džepu.

* * *

Kada je stigao do druge strane parka, bio je budniji i zbunjniji, a damaranje u vratnim pršljenovima više nije bilo bezbolno.

Znao je šest stvari:

Ime aktuelnog predsednika.

Kako izgleda lice njegove majke, premda nije mogao da joj se seti imena, pa čak ni zvuka njenog glasa.

Da ume da svira na klaviru.

I pilotira helikopterom.

Da mu je trideset sedam godina.

I da mora nekako da stigne do bolnice.

Mimo tih činjenica, svet i njegovo mesto u njemu nisu bili toliko skriveni koliko odštampani stranim pismom koje je prevazilazilo njegovo poimanje. Slutio je da istina lebdi na rubu njegove svesti, ali ležala je tik izvan domašaja.

Pošao je mirnom ulicom sa kućama za stanovanje, zagledajući sva kola kraj kojih je prolazio. Da li neka od njih pripadaju njemu?

Kuće okrenute jedna prema drugoj bile su besprekorne – sveže okrečene sa savršenim kvadratima svetle trave ograđenim belim tarabama, a ime svakog domaćinstva bilo je šablonom ispisano štampanim slovima sa strane na crnom sandučetu za poštu.

U gotovo svakom zadnjem dvorištu video je bujni vrt, pun ne samo cveća već i povrća i voća.

Sve boje su bile tako čiste i žive.

Negde na sredini puta između dve raskrsnice, trgao se. Zbog napornog hoda teško je disao, a bol u levom

boku naterao ga je da stane u mestu. Skinuo je sako, izvukao košulju iz pantalona, otkopčao dugme i raskrtilo je. Izgledalo je još gore nego što mu se činilo – duž celog levog boka imao je tamnoljubičastu modricu prošaranu bolesnim žutilom.

Nešto ga je udarilo. Jako.

Prešao je lako rukom preko cele glave. Osećao je glavobolju, sve izraženiju iz minuta u minut, ali nije osećao nikakve znakove teške traume osim bola u levom boku.

Ponovo je zakopčao košulju, zavukao je u pantalone i nastavio ulicom.

Očigledan zaključak bio je da je doživeo nekakvu nesreću.

Možda sudar. Možda pad. Možda je bio napadnut – to bi objasnilo zbog čega nije imao novčanik sa sobom.

Trebalo bi odmah da ide u policiju.

Osim ako...

Šta ako je uradio nešto loše? Počinio neki zločin?

Je li to bilo moguće?

Možda bi trebalo da sačeka i vidi hoće li se ičega prisetiti.

Iako mu ništa u ovom gradu nije izgledalo ni najmanje poznato, shvatio je, dok se teturao ulicom, da čita imena na svim poštanskim sandučićima. Nešto podsvesno? Jer je negde duboko u sećanju znao da će na jednom od tih sandučića sa strane biti odštampano *njegovo* ime? I da će se svega setiti kada to bude video?

Zgrade u centru uzdizale su se iznad borova nekoliko ulica napred, i čuo je, prvi put, zvuke kola u pokretu, udaljene glasove, zujanje ventilacionih sistema.

Ukopao se u mestu nasred ulice i nevoljno nakrivio glavu.

Zurio je u poštansko sanduče koje je pripadalo crveno-zelenoj dvospratnoj viktorijanskoj kući.

Zurio je u ime odštampano sa strane.

Puls mu je počeo da ubrzava, iako nije shvatao zbog čega.

MEKENZI

„Mekenzi.“

To ime mu ništa nije značilo.

„Mek...“

Ali prvi slog jeste. Ili bolje rečeno, izazivao je neku emotivnu reakciju.

„Mek. Mek.“

Je li on Mek? Da li se tako zove?

„Zovem se Mek. Zdravo, ja sam Mek, drago mi je što smo se upoznali.“

Ne.

Reč mu nije silazila prirodno s jezika. Nije mu se činilo da mu pripada. Iskren da bude, mrzeo je tu reč, zato što je izazivala...

Strah.

Baš čudno. Iz nekog razloga, ta reč je u njemu izazivala strah.

Zato što ga je povredio neko po imenu Mek?

Nastavio je da hoda.

Posle tri raskrsnice došao je do ugla Glavne i Šeste ulice, gde je seo na klupu u hladovini i udahnuo polako, obazrivo. Obazreo se po ulici, očajnički pokušavajući da pronađe bilo šta poznato.

Nigde nije video prodavnicu koja bi mogla da pripada nekom lancu.

Dijagonalno od mesta gde je sedeo nalazila se neka apoteka.
I kafić kraj nje.

Trospratnica kraj kafića imala je tablu koja je visila nad
tremom:

HOTEL VEJVARD PAJNS

Miris mlevene kafe naterao ga je da ustane sa klupe.
Podigao je pogled, video mesto po imenu *Vrelo zrno* na
pola puta uz ulicu, odakle je taj miris sigurno dopirao.

Hmm.

Kad se sve ima u vidu, to i nije bilo naročito korisno
saznanje, ali svanulo mu je da voli dobru kafu. Da žudi za
njom. Još jedno parčence zagonetke koju je predstavljao
njegov identitet.

Prišao je kafiću i otvorio vrata sa mrežicom. Lokal je
bio star i staromodan, i bio mu je dovoljan miris unutra
da shvati kako se tu sprema sjajna kafa. Iza šanka koji se
pružao s desne strane bile su mašine za espresso, mlinovi,
blenderi, boce sa likerima. Tri barske stolice su bile zauzete.
Duž suprotnog zida stajalo je nekoliko sofa i fotelja. Polica
sa izbledelim džepnim knjigama. Dva starca su ratovala za
šahovskom tablom sa rasparenim figurama. Na zidovima
su bile lokalne umetnine – niz crno-belih autoportreta
neke sredovečne žene čiji je izraz bio isti iz fotografije u
fotografiju. Menjao se samo fokus kamere.

Prišao je registar-kasi.

Kad ga je šankerica od dvadeset i nešto godina sa plavim
uvojcima konačno primetila, učinilo mu se da je uočio
treptaj užasa u njenim lepim očima.

Da li me ona poznaje?

U ogledalu iza kase, ugledao je sopstveni odraz i odmah shvatio šta je izazvalo taj njen izraz gađenja – leva strana njegovog lica bila je prekrivena ogromnom modricom, a levo oko mu je bilo naduveno, gotovo zatvoreno.

Pobogu. Neko me je premlatio.

Ako se izuzme ta grozna modrica, nije loše izgledao. Činilo mu se da je visok oko metar osamdeset, možda još koji centimetar preko toga. Kratka crna kosa i brada od dva dana koja mu se pružala kao senka donjom polovinom lica. Snažna, mišićava građa vidljiva po tome kako mu je sako stajao na ramenima i kako mu je košulja bila zategnuta preko grudi. Pomislio je da liči na funkcionera neke reklamne ili marketinške firme – i verovatno je izgledao prilično upečatljivo kad je bio obrijan i sređen.

„Čime bih mogla da vas poslužim?“, upita šankerica.

Mogao bi da ubije za šolju kafe, ali nije imao ni prebijene pare.

„Kuvate ovde dobru kafu?“

Činilo se da je žena zbunjena zbog tog pitanja.

„Pa, da.“

„Najbolju u gradu?“

„Ovo je jedini kafić u mestu, ali da, kafa nam je izvanredna.“

Muškarac se nagnu preko pulta. „Da li me poznajete?“, šapnu on.

„Molim?“

„Da li me prepoznajete? Dolazim li inače ovamo?“

„Ne znate da li ste već bili ovde?“

On odmahnu glavom.

Zagledala ga je načas, kao da procenjuje je li iskren, kao da pokušava da ustanovi je li taj lik izubijanog lica lud, ili je samo zavlrač.

Ona konačno reče: „Mislim da vas nikada ranije nisam videla.“

„Sigurni ste u to.“

„Pa, nije vam ovo baš Njujork.“

„Vala baš. Radite li već dugo ovde?“

„Nešto duže od godine.“

„I ja nisam redovna mušterija ili tako nešto?“

„Definitivno niste redovna mušterija.“

„Smem li još nešto da vas pitam?“

„Svakako.“

„Gde sam ja to?“

„Ne znate gde se nalazite?“

Oklevao je, jer jednim delom svog bića nije želeo da prizna da je sasvim bespomoćan. Kad je konačno odmahnuo glavom, šankERICA je nabrala čelo kao da ne može da poveruje u to što čuje.

„Ne zavitlavam se s vama“, reče on.

„Ovo je Vejvard Pajns. Vaše lice... šta vam se dogodilo?“

„Ja – ne znam još, stvarno. Postoji li u gradu neka bolnica?“ Dok je postavljao to pitanje, osetio je da ga prožima zloslutna struja.

Niskonaponska slutnja?

Ili prsti nekog duboko zakopanog sećanja koji su mu prešli niz kičmu?

„Da, sedam ulica južno odavde. Morate odmah na urgentno. Mogu da vam pozovem kola hitne pomoći.“

„Nije neophodno.“ Odmaknuo se od pulta. „Hvala... kako se zovete?“

„Miranda.“

„Hvala, Miranda.“

Ponovni izlazak na svetlost sunca poremetio mu je načas ravnotežu i pojačao glavobolju za nekoliko stepeni tako da je bila gotovo nepodnošljiva. Nije bilo saobraćaja, pa je nepropisno prešao na drugu stranu Glavne ulice i pošao prema Petoj, prošavši kraj neke mlade majke i njenog sinčića koji je šapnuo nešto nalik na: „Mama, je li to on?“

Žena je ućutkala sina, uhvatila muškarčev pogled namrštivši se s izvinjenjem i rekla: „Izvinite zbog toga, nije hteo da bude nepristojan.“

Stigao je do ćoška Pete i Glavne ispred dvospratnice od smeđeg kamena sa natpisom PRVA NACIONALNA BANKA VEJVARD PAJNSA ispisanim šablonom preko dvokrilnih staklenih vrata. Iza zgrade je primetio telefonsku govornicu u blizini uličice.

Othramao je prema njoj što je brže mogao i zatvorio se u kabinu.

Nikad u životu nije video tako tanak telefonski imenik, i stajao je tamo listajući ga u nadi da će doći do nekakvog otkrovenja, ali bilo je tamo samo osam stranica sa nekoliko stotina imena koja mu, kao ni bilo šta drugo u ovom gradu, ništa nisu značila.

Ispustio je imenik, pustio ga da visi o metalnoj uzici, i oslonio čelo o hladno staklo.

Pogled mu privuče brojčanik.

On se osmehnu zbog slatke spoznaje.

Znam svoj kućni broj.

Pre nego što je podigao slušalicu, otkucao je broj nekoliko puta koliko da bude siguran, i činilo se da mu on teče s vrhova prstiju lako kao nešto što zna mehanički, upamćeno u mišićima.

Pozvaće na račun pozvanog broja, u žarkoj nadi da je neko kod kuće – pod pretpostavkom da uopšte ima nekoga od porodice. Naravno, neće moći da se predstavi, makar ne pravim imenom, ali možda će mu prepoznati glas i prihvatiti poziv.

Podigao je slušalicu i primaknuo je uhu.

Posegnuo za nulom.

Nije bilo signala za biranje.

Zalupkao je nekoliko puta po viljušci, ali ništa se nije dogodilo.

Iznenadila ga je brzina kojom ga je preplavio bes. Zalupio je slušalicom, a talas straha i besa raširio se njime kao ubrzani snimak paljenja plamena, u potrazi za oduškom. Zamahnuo je desnom rukom unazad u iskrenoj nameri da razbije staklo pesnicom, đavo neka nosi zglavke, ali bol u njegovim slomljenim rebrima spržio je sve ostalo i naterao ga da se presamiti na podu telefonske govornice.

Sada je pulsiranje u osnovi njegove glave pohrlilo napred.

Udvojilo mu se pred očima, zamutilo, a onda zacrnilo...

Govornica je bila u senci kad je ponovo otvorio oči. Dograbio je metalnu uzicu telefonskog imenika i povukao se na noge. Kroz prljavo staklo je video kako gornja zakrivljena ivica sunca klizi iza grebena litica koje su grad zaklanjale sa zapadne strane.

Istog trenutka kad je sunce nestalo, temperatura je pala za deset stepeni.

I dalje je pamtio svoj broj telefona, odvežbao ga je nekoliko puta na brojačniku čisto da bi bio siguran, i još jednom proverio ima li signala za biranje u slušalici – tišina izuzev pucketanja belog šuma na liniji, koje nije ranije čuo.

„Alo? Alo?“

Spustio je slušalicu i ponovo uzeo imenik. Prvi put je tragao po prezimenima, pokušavajući da nađe bilo koju reč koja bi pokrenula neko sećanje ili izazvala emociju. Sada je pretraživao imena, prelazio prstom po spisku i pokušavao da ne obraća pažnju na bol u podnožju glave koji se već krišom vraćao.

Prva strana – ništa.

Druga strana – ništa.

Treća – ništa.

Pri dnu šeste strane, prst mu je zastao.

SKOZI Mek i Džejn

403 E 3. ul. V. Pajns 83278.....559-0196

Prešao je preko dve poslednje stranice – Skozi je bio jedini Mek naveden u telefonskom imeniku Vejvard Pajnsa.

Zabivši rame u preklopna staklena vrata, istupio je iz govornice u rano veče. Pošto je sunce sada bilo ispod prstena litica, svetlost je brzo čilela iz neba, a temperatura je počela da pada.

Gde ću večeras da prespavam?

Zateturao se pločnikom, i nešto u njemu zaurlalo je da mora pravo u bolnicu. Bio je bolestan. Dehidriran. Gladan.

Zbunjen. Bez prebijene pare. Celo telo mu je bridelo. A bilo mu je sve teže da diše pošto mu je zaslepljujući bol sevalo kroz rebra kad god bi mu se pluća napunila i pribila uz njih.

Ali nešto u njemu još se odupiralo pomisli na odlazak u bolnicu, i dok se udaljavao od centra prema adresi Meka Skozija, shvatio je šta je posredi.

Ponovo... strah.

Nije znao zašto. To nije imalo smisla. Ali on nije želeo da kroči nogom u tu bolnicu.

Ne u svom sadašnjem stanju. Niti bilo kada.

Bio je to veoma čudan strah. Neodređen. Kao kad koračaš noću šumom, ne znajući tačno čega bi trebalo da se plašiš, a strah je još jači upravo zbog te misterije.

Posle dva raskršća prema severu, stigao je u Treću ulicu, i grudi su mu se neobjašnjivo stegle kad je skrenuo na pločnik i pošao prema istoku, dalje od centra.

Prvo poštansko sanduče kraj kog je prošao imalo je odštampan broj 201 sa strane.

Pretpostavljao je da je kuća Skozijevih dve ulice dalje.

Deca su se igrala na travi u dvorištu pravo ispred njih, protrčavajući na smenu kroz mlaz prskalice. Pokušao je da korača uspravno i ravnomerno dok je prilazio njihovoj ogradi, ali morao je da se naginje udesno kako bi olakšao bol u rebrima.

Deca su se umirila i utihnula dok se približavao, neskriveno ga posmatrajući kako vuče noge kraj njih – sa mešavinom radoznalosti i nepoverenja koja mu je izazivala nelagodnost.

Prešao je još jednu ulicu i išao sporije do sledeće raskrsnice dok je prolazio ispod granja tri ogromna bora koje se nadnosilo nad pločnikom.

Svi brojevi živopisnih viktorijanskih kuća u toj ulici počinjali su trojkom.

Skozijeva kuća će biti sledeća.

Dlanovi su počeli da mu se znoje, a pulsiranje pozadi u glavi zvučalo mu je kao dumbaranje bas-bubnja zakopanog negde duboko pod zemljom.

Dve sekunde udvojenog vida.

Čvrsto je stisnuo oči, i kad ih je ponovo otvorio, to je nestalo.

Na sledećem raskršću je stao. Usta su mu bila suva, ali sad su se pretvorila u vatu. Upinjao se da diše, dok je žuč pretila da mu se popne u grlo.

Sve će to imati smisla kad mu vidiš lice.

Mora biti tako.

Oprezno je stupio na ulicu.

Sada je bilo veče, hladnoća se spuštala sa tih planina i prekrivala dolinu.

Stenje oko Vejvard Pajnsa je od alpskog sjaja imalo ružičastu nijansu, kao i sve tamnije nebo. Pokušao je da pomisli kako je prizor divan i dirljiv, ali bol ga je sprečio u tome.

Jedan stariji par se udaljavao od njega, držeći se za ruke u tihoj šetnji.

Ulica je inače bila prazna i nema, a zvuci iz centra u potpunosti su nestali.

Pošao je preko glatkog crnog asfalta i stupio na pločnik.

Sanduče za broj 401 bilo je pravo napred.

403 je bio sledeći broj.

Sada je morao neprestano da čkilji kako bi odagnao udvojeni vid i prodorno damaranje migrene.

Petnaest bolnih koraka, i našao se kraj crnog sandučeta s brojem 403.

SKOZI.

Uspostavio je ravnotežu, držeći se čvrsto za oštre vrhove ograde od dasaka.

Uklonio je rezu sa kapije i gurnuo je špicem ulubljene crne cipele.

Šarke su zaškripale kad se kapija otvorila.

Tiho je udarila u ogradu.

Staza je bila napravljena od starih opeka i vodila je do pokrivene verande sa dve stolice za ljuljanje razdvojene stočićem od kovanog gvožđa. Sama kuća je bila ljubičasta sa zelenom živom ogradom, a on je kroz tanke zavese video da unutra gori svetlo.

Kreni samo. Moraš da znaš.

Posrnuo je prema kući.

Udvojeni vid se probijao kroz mučne nalete koje je on sve teže i teže sprečavao.

Stupio je na verandu i pružio ruku taman na vreme da se pridrži i ne padne, a onda se naslonio na dovratak. Ruke su mu se nekontrolisano tresle dok je hvatao zvekir i odizao ga sa mesingane pločice.

Nije dao sebi ni delić sekunde da se predomisli.

Četiri puta je udario zvekirom po pločici.

Bilo je to kao da ga je neko na svake četiri sekunde udario u potiljak, a plamene mrlje mraka zaplivala su mu u vidokrugu kao minijaturne crne rupe.

S druge strane vrata začuo je stenjanje drvenog poda pod težinom koraka koji su se približavali.

Kolena kao da su mu se pretvorila u tečnost.

Obgrlio je jedan od stubova koji su podupirali nadstrešnicu kako bi zadržao ravnotežu.

Drvena vrata su se otvorila, i neki muškarac koji je možda bio star koliko i njegov otac zagledao se u njega kroz mrežicu na spoljnim vratima. Bio je visok i mršav, sa malo sede kose na temenu, belom jarećom bradicom, a sitni crveni kapilari u njegovim obrazima ukazivali su na ceo život proveden uz piće.

„Izvolite?“, upita muškarac.

On se uspravi, zatreptavši snažno kroz migrenu. Bila mu je potrebna sva preostala snaga samo da bi stajao bez pridržavanja.

„Jeste li vi Mek?“ Čuo je strah u svom glasu, pretpostavivši da ga čuje i taj čovek.

Mrzeo je sebe zbog toga.

Stariji muškarac se nagnu prema mrežici da bolje pogleda neznanca na tremu.

„Šta mogu da učinim za vas?“

„Jeste li vi Mek?“

„Jesam.“

On se primače bliže, kako bi starca oštrije video, i oseti ovome u dahu kiselosladak miris crnog vina.

„Da li me poznajete?“, upita on.

„Molim?“

Sada se strah pretvarao u bes.

„Da. Li. Me. Poznajete. Da li ste mi vi ovo uradili?“

Starac reče: „Nikad te u životu nisam video.“

„Je li tako?“ Šake su mu se same od sebe stezale u pesnice. „Postoji li u ovom gradu još neki Mek?“

„Ne, koliko ja znam.“ Mek otvori vrata sa mrežicom, odvaži se da stupi na trem. „Druškane, ne izgledaš baš sjajno.“

„I ne osećam se sjajno.“

„Šta se to desilo s tobom?“

„To ti meni kaži, *Mek*.“

Glas neke žene začu se odnekud iz kuće: „Dušo? Je li sve u redu?“

„Da, Džejn, sve je u redu!“ Mek je zurio u njega. „Da te odvezem u bolnicu? Povređen si. Treba ti...“

„Neću ja nikuda s tobom.“

„Šta ćeš onda u mojoj kući?“ U Mekovom glasu se začu nabusit prizvuk. „Upravo sam ti ponudio pomoć. Ako to ne želiš, u redu, ali...“

Mek je i dalje govorio, ali njegove reči počele su da se rastaču, zaglušene bukom koja je narastala u dnu njegovog stomaka kao rika teretnog voza koji se stuštio prema njemu. Crne rupe su se umnožavale, a svet se zavrteo. Jednostavno neće moći da ostane na nogama još pet sekundi, ako mu najpre ne eksplodira glava.

On podiže pogled prema Meku, dok su se čoveku usta još pomerala, a taj teretni voz se primicao s tutnjavom, u ritmu brutalne lupnjave u njegovoj glavi, i nije mogao da odvoji pogled od Mekovih usta, od starčevih zuba – dok su mu sinapse sevale, pokušavale da uspostave vezu, a buka, bože, ta buka i pulsiranje...

On oseti kako mu kolena popuštaju.

Nije čak ni shvatio da se zateturao unazad.

U jednom trenutku je bio na tremu.

U sledećem, na travi.

Ležao je na leđima, a u glavi mu se vrtelo od jakog udarca o zemlju.

Mek je sada stajao pognut nad njim, zurio odozgo u njega, presamićen sa rukama na kolenima, dok su mu reči beznadežno bile izgubljene zbog voza koji mu je urlao kroz glavu.

Izgubiće svest – osećao je da će se to dogoditi, za samo nekoliko sekundi – i želeo je to, hteo je da bol prestane, ali...

Odgovori.

Bili su baš tu.

Tako blizu.

Nije imalo smisla, ali posredi je bilo nešto u vezi s Mekovim ustima. Njegovi zubi. Nije mogao da prestane da gleda u njih, i nije znao zašto, ali sve je bilo tamo.

Objašnjenje.

Odgovori za sve.

I pade mu na pamet – prestani da se boriš protiv toga.

Prestani da to toliko žarko želiš.

Prestani da misliš.

Samo pusti da ti dođe.

Zubi zubi zubi zubizubizubizubizubizubizubi...

Nisu to zubi.

Već sjajna i jarka rešetka sa slovima

M E K

odštampanim spreda.

Stalings, čovek koji sedi na suvozačkom sedištu, ne vidi ono što nailazi.

Za vreme trosatne vožnje iz Bojzija, postalo je očigledno da Stalings obožava zvuk rođenog glasa, i on radi ono što je radio sve vreme – govori. Prestao je da ga sluša pre jednog sata, kad je otkrio da može potpuno da ga odstrani pod uslovom da ubacuje „nisam o tome tako razmišljao“ ili „hmm, interesantno“ otprilike na svakih pet minuta.

Okrenuo se da tako simbolično učestvuje u razgovoru, kad je pročitao reč MEK na oko metar od druge strane Stalingsovog prozora.

Nije ni počeo da reaguje – jedva je i pročitao reč – kad prozor kraj Stalingsove glave prsnu u mlazu staklenih oblutaka.

Vazdušni jastuk eksplodira iz stuba volana, ali za milisekundu prekasno, promašivši mu jedva glavu, koja udari o prozor dovoljno snažno da ga probije.

Desna strana linkoln limuzine uruši se u apokalipsi srčce i savijenog metala, a Stalingsovu glavu udari direktno rešetka kamiona.

Itan oseća vrelinu kamionskog motora dok se ovaj zariva u kola.

Iznenadni zadah benzina i tečnosti za kočnice.

Krv je svuda – lije niz unutrašnju stranu raspuklog vetrobrana, isprskala je kontrolnu tablu, u očima mu je, i dalje brizga iz onoga što je ostalo od Stalingsa.

Limuzina klizi postrance kroz raskrnicu, kamion je gura prema zidu te kuće od smeđeg kamena sa telefonskom govornicom blizu uličice, kad on izgubi svest.

Drugo poglavlje

Neka žena se osmehivala odozgo prema njemu. Makar je imala lepe zube, iako nije bio baš siguran u to zbog zamućenog, udvojenog vida. Ona se nagnu malo bliže, i njene dve glave se spojiše, a crte lica iskristalisaše dovoljno da vidi kako je lepa. Uniforma kratkih rukava bila joj je bela, sa dugmetima sasvim spreda do mesta gde joj se suknja završavala neposredno iznad kolena.

Neprestano je ponavljala njegovo ime.

„Gospodine Berk? Gospodine Berk, čujete li me? Gospodine Berk?“

Više ga nije bolela glava.

Udahnuo je sporo, oprezno, dok ga nije presekao bol u rebrima.

Sigurno se trgao, pošto je bolničarka rekla: „Da li vas još tišti s leve strane?“

„Tišti.“ On zastenja kroz smeh. „Da, tišti me. To svakako.“

„Mogu da vam dam nešto malo jače za bol ako želite.“

„Mislim da ću izdržati.“

„U redu, ali nemojte da se mučite, gospodine Berk. Ako nečim mogu da pomognem da se prijatnije osećate, samo recite. Vaša sam devojka. Uzgred, zovem se Pam.“

„Hvala, Pam. Mislim da vas se sećam od moje prethodne posete. Nikad neću zaboraviti tu klasičnu uniformu za bolničarke. Nisam ni znao da ih još prave.“

Ona se nasmeja. „Pa, drago mi je što vam se vraća pamćenje. To je veoma dobro. Ubrzo će doći doktor Majter da vas pogleda. Da li bih mogla da vam izmerim pritisak?“

„Svakako.“

„Divno.“

Bolničarka Pam podiže pumpicu sa kolica kod uznožja kreveta i priveza mu manžetnu oko leve mišice.

„Dobro ste nas uplašili, gospodine Berk“, reče ona dok je pumpala manžetnu. „Da se tako udaljite.“

Začutala je dok je igla padala.

„Jesam li prošao?“, upita on.

„Pravi odlikaš. Gornji vam je sto dvadeset dva. Donji sedamdeset pet.“ Skinula mu je manžetnu. „Kad su vas doneli, bili ste u delirijumu“, reče ona. „Činilo se da ne znate ko ste.“

On se uspravi u sedeći položaj na krevetu, i magla u njegovoj glavi poče da se podiže. Bio je u privatnoj bolničkoj sobi – pomislio je da mu izgleda poznato. Kraj prozora je bio krevet. Šaloni su bili zatvoreni, ali svetlo koje se probijalo izgledalo je dovoljno stidljivo da bude ili rano jutro ili rano veče.

„Gde ste me pronašli?“, upita on.

„U dvorištu Meka Skozija. Onesvestili ste se. Da li se sećate šta ste tamo radili? Mek reče da ste izgledali prilično uzrujano i zbunjeno.“

„Juče sam se probudio kraj reke. Nisam znao ni ko sam ni gde se nalazim.“

„Otišli ste iz bolnice. Sećate li se odlaska?“

„Ne. Otišao sam do kuće Skozijevih zato što je on bio jedini Mek u telefonskom imeniku.“

„Mislim da ne razumem.“

„Mek je bilo jedino ime koje mi je išta značilo.“

„Šta mislite, zbog čega?“

„Zato što je Mek poslednja reč koju sam pročitao pre nego što nas je kamion udario.“

„O, tako je... kamion marke 'mek' se zabio u vaša kola.“

„Upravo tako.“

„Um je čudna stvar“, reče bolničarka dok je obilazila oko kraja kreveta i prilazila prozoru. „Funkcioniše na tajanstvene načine. Traga za najneobičnijim vezama.“

„Koliko je vremena prošlo otkad sam vraćen ovamo?“

Ona otvori šalone.

„Dan i po.“

Svetlost pokulja unutra.

Bilo je zapravo jutro, i sunce se upravo dizalo iznad istočnog ruba litica.

„Imali ste gadan potres mozga“, reče ona. „Mogli ste tamo da umrete.“

„Osećao sam se kao da umirem.“

Rana svetlost koja je lila odozgo u grad bila je neverovatna.

„Kako vaše pamćenje?“, upita Pam.

„Čudo neviđeno. Sve mi se vratilo kada sam se setio nesreće. Kao da je neko upravo okrenuo prekidač. Kako je agent Stalings?“

„Ko?“

„Čovek koji se vozio na mestu suvozača u kolima kada je došlo do sudara.“

„O.“

„Nije se izvukao, je li tako?“

Bolničarka Pam se vratila do kreveta. Spustila je ruku na njegov ručni zglob. „Plašim se da nije.“

Tako je i pretpostavljao. Takvu traumatu nije video još od rata. Opet, otreznilo ga je to što je njegova sumnja bila potvrđena.

„Je li vam bio blizak prijatelj?“, upita bolničarka.

„Ne. Prvi put sam ga sreo nešto ranije tog dana.“

„Mora da je bilo prosto grozno. Veoma mi je žao.“

„Kakva su *moja* oštećenja?“

„Molim?“

„Moje povrede?“

„Doktor Majter će moći da vas uputi u to bolje nego ja, ali pretrpeli ste potres mozga, što je sada sanirano. Nekoliko napuklih rebara. Malo površinskih posekotina i modrica. Kad se sve ima u vidu, mogli ste da prođete mnogo, mnogo gore.“

Okrenula se i pošla prema vratima, i zastala kada je počela da ih otvara kako bi se brzo osvrnula prema njemu.

„Dakle“, reče ona. „Sigurni smo da vam se sećanje vraća?“

„Apsolutno.“

„Kako se zovete?“

„Itan“, reče on.

„Odlično.“

„Da li biste mogli nešto da mi učinite?“, upita Itan.

Veliki, blistavi osmeh. „Samo recite.“

„Moram da se javim nekim ljudima. Svojoj ženi. Svom šefu. Je li iko bio u kontaktu sa njima?“

„Mislim da je neko iz šerifove kancelarije stupio u vezu s vašim kontaktima za slučaj opasnosti odmah posle nesreće. Javio im šta se dogodilo, u kakvom ste stanju.“

„Imao sam ajfon u sakou u vreme sudara. Znete li možda gde je on?“

„Ne, ali svakako mogu da malo izigravam detektivku i potražim ga.“

„Bio bih vam veoma zahvalan.“

„Ono crveno dugmence pored ograde kreveta? Vidite ga?“

Itan baci pogled tamo.

„Dovoljno je da ga pritisnete i eto me.“

Bolničarka Pam ga zablesnu još blistavijim osmehom i izađe.

U sobi nije bilo televizora niti telefona. Najbolji i jedini izvor zabave bio mu je zidni časovnik koji je visio iznad vrata, i on je ležao nekoliko sati u krevetu i gledao kako se velika kazaljka okreće u beskrajnoj orbiti dok se jutro pretvaralo u podne, a zatim i poslepodne.

Nije mogao da bude siguran, ali činilo mu se da je njegova soba negde na trećem, možda četvrtom spratu. Bolničarka Pam je ostavila podignute roletne, i kada se umorio od posmatranja časovnika, pažljivo se okrenuo na nepovređeni bok i zagledao u događanja u Vejvard Pajnsu.

S mesta na kom se nalazio, video je pravo dole Glavnu ulicu, i još nekoliko raskrsnica s obe strane.

Znao je pre dolaska ovamo da je to mali, usnuli grad, ali puka neaktivnost ga je i dalje iznenađivala. Prošao je sat, a on je izbrojao desetak ljudi koji su prošli pločnikom kraj bolnice, a ni jedna jedina kola nisu prošla najprometnijom gradskom saobraćajnicom. Najefektniji predmet za skretanje pažnje nalazio se dve ulice dalje – građevinski radnici su tamo podizali okvir za kuću.

Pomislio je na svoju ženu i sina u Sijetlu, ponadavši se da su oni već krenuli da ga posete. Verovatno su uhvatili prvi avion. Morali bi da dolete do Bojzija ili Misule. Zakupe auto za dugu vožnju do Vejvard Pajnsa.

Kada je sledeći put pogledao na časovnik, bilo je četvrt do četiri.

Ležao je ceo dan na ovom krevetu, a doktor Majter, ili kako mu je već ime, nije se potrudio čak ni da svrati. Itan je proveo mnogo vremena u bolnicama, i po njegovom iskustvu, bolničarke i lekari nisu vas nikad ostavljali same duže od deset sekundi – neko je uvek donosio novi lek, uvek je bockao i čačkao.

Ovde su ga praktično ignorisali.

Bolničarka Pam se uopšte nije pojavila s njegovim ajfonom i drugim stvarima. Koliko je ova bolnica usred bestragije mogla da ima posla?

Posegnuo je za kontrolnom tablom i nabio palac u dugme s natpisom POZIV ZA BOLNIČARKU.

Petnaest minuta kasnije, vrata njegove sobe su se otvorila i bolničarka Pam je dohujala.

„O moj bože, tako mi je žao. Tek sam pre deset sekundi videla da ste pozvali. Mislim da imamo nekih problema s našim interkomom.“ Stala je kraj uznožja kreveta i spustila ruke na metalnu ogradu. „Kako mogu da vam pomognem, Itane?“

„Gde je doktor Majter?“

Iskrivila je lice. „Celo popodne radi neku hitnu operaciju. Jedan od onih petosatnih košmara.“ Nasmejala se. „Ali jutros sam mu prenela kakvi su vam rezultati bili i to koliko fantastično napredujete sa povratkom pamćenja, i on smatra da vam super ide.“

Ona pokaza Itanu oba palca podignuta uvis.

„Kada ću moći da ga vidim?“

„Izgleda da će krenuti u vizitu sad posle večere, koja će biti za oko pola sata.“

Itan se borio da prikrije da je sve više iznerviram.

„Da li ste imali sreće i pronašli moj telefon i druge stvari koje sam imao pre nesreće? Pritom mislim na moj novčanik i crnu aktovku.“

Bolničarka Pam ga pozdravi po vojnički i zamaršira u mestu nekoliko koraka.

„Radim na tome, kapetane.“

„Dajte mi onda odmah neki fiksni telefon. Moram da pozovem neke ljude.“

„Naravno, maršale.“

„Maršale?“

„Zar vi niste američki maršal, ili tako nešto?“

„Ne, ja sam specijalni agent Tajne službe Sjedinjenih Država.“

„Stvarno?“